
CENTRÁLNÍ
STANICE
LAVIE
TIDHAR

CENTRÁLNÍ STANICE LA VIE TIDHAR



CENTRÁLNÍ STANICE LAVIE TIDHAR

PŘELOŽIL PAVEL ČERNOVSKÝ

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Lavie Tidhar
Centrální stanice

Z anglického originálu *Central Station*, vydaného
nakladatelstvím Tachyon v San Franciscu roku 2016,
přeložil Pavel Černovský
Obálka Pedro Marques
Grafická úprava Adam Pižurný
Odpovědný redaktor tištěné knihy Pavel Kořínek
Korektury Marie Semíková
Na základě sazby Petra Teichmanna
elektronické formáty připravil Kosmas
E-knihu v roce 2018 vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 3644. publikaci, 89. svazek edice Fantastika.
Elektronické vydání první

ISBN 978-80-257-2465-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-2541-2 (e-kniha)

Argo © 2018
Copyright © 2016 by Lavie Tidhar
Translation © Pavel Černovský, 2018
Cover art © Pedro Marques, 2016

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS,
lze je pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

PROLOG

Poprvé jsem k Centrální stanici přišel v zimě. Na trávníku seděli uprchlíci z Afriky, tváře bez výrazu. Na něco čekali, ale na co, to jsem nevěděl. Dvě filipínské děti si před řeznictvím hrály na letadla: s rozpaženýma rukama podnikaly nálety, kroužily a střílely z imaginárních kulometů. Za řeznickým pultem bušil jakýsi Filipínec sekáčkem do žeberního koše, porcoval maso na kotlety. O kousek dál se nacházela šavarmová restaurace Roš Ha-ir, v minulosti již dvakrát vyhozená do vzduchu sebevražedným atentátníkem, teď ale fungovala jakoby nic. Hlučnou ulicí se linula vůně jehněčího tuku a kmínu a já dostal hlad.

Na semaforech se střídala zelená s oranžovou a červenou. Naproti přes ulici se po chodníku rozléval obchod s nábytkem jako nějaká záplava nevkusných gaučů a židlí. U vyhořelých trosek bývalého autobusového nádraží seděl nevelký houf feťáků a klábosil. Já měl na očích tmavé brýle. Slunce stálo vysoko na nebi a ačkoli byla zima, byla to zima středomořská, slunečná a v tu chvíli také suchá.

Šel jsem po ulici Neve Ša'anan. Útočiště jsem nakonec našel v jednom malém podniku, kde stálo jen pár dřevěných stolků a židlí a u miniaturního baru se podávalo pivo Makabi a jinak skoro nic. Nigerijec za pultem se na mě podíval bez zájmu. Objednal jsem si pivo, posadil jsem se, vytáhl zápisník a pero a zíral jsem na prázdnou stránku.

Centrální stanice, Tel Aviv. Přítomnost. Či jedna z přítomností. Další útok v Gaze, blíží se volby, dole na jihu v poušti Arava se staví masivní separační zeď, aby zabránila uprchlíkům překračovat hranice. V Tel Avivu už uprchlíci byli, dobrý čtvrt milion lidí. Soustřeďovali se v okolí staré autobusové stanice v jižní části města, a s nelibostí se tu trpěli i ekonomičtí migranti, Thajci, Filipínci a Číňané. Upil jsem piva. Chutnalo hrozně. Zíral jsem na stránku. Spustil se déšť.

Začal jsem psát:

Kdysi dávno byl svět mladý. Lodě Exodus tehdy teprve začaly létat mimo sluneční soustavu; svět Heven ještě nebyl objeven; dr. Novum se tehdy ještě nevrátil z hvězd. Lidé dosud žili tak, jak žili vždy: na slunci a v dešti, zamilovaní a osamělí, pod modrou oblohou a v Rozmluvě, která je vždycky celá jenom o nás.

Bylo to ještě ve staré Centrální stanici, onom obrovském vesmírném přístavu, který se tyčí nad dvojím městským panoramatem arabské Jaffy a židovského Tel Avivu. Událo se to mezi klenutými oblouky a dlážděnou ulicí, od moře jen co by kamenem dohodil: ve vzduchu byla cítit sůl a asfalt a za úsvitu byly na nebi vidět klouzavé oblouky solárních rogal a jejich okřídlených surfařů.

Byla to doba podivných zrození, ano: o tom se dočtete. Vy sami jste se už nepochybně v duchu zamýšleli nad dětmi Centrální stanice. A jistě jste se i vy divili, jak se mohlo stát, že Strigoi pronikla až na Zemi. Centrální stanice je lůno, z něhož se lidstvo – zuby a zkrvavenými nehty – vyškrábalo ke hvězdám.

Je to však také dávné rodiště Druhých, oněch zrozenců digitality. Tento příběh je v jistém smyslu i jejich příběhem.

Vystupuje v něm, samozřejmě, i smrt: smrt je přítomná vždy. A také Vědma a alte-zachen man *Ibráhím, a mnoho dalších lidí, jejichž jména vám možná budou znít povědomě –*

Ale to už všechno znáte. Určitě jste viděli Vzestup Druhých. *Tam to je, i když tam všichni vypadají tak pěkně.*

To vše se událo už dávno, ale my si to pořád ještě pamatujeme; a pořád, po celé eony, si tady v tom svém dočasném domově mezi hvězdami vyprávíme staré příběhy.

Na začátku je malý kluk, který čeká na návrat otce.

Jednoho dne, jak se praví ve starých vyprávěních, spadl na Zemi z hvězd jeden muž…

JEDNA:

NEOMALENOST DEŠTĚ

Vůně deště je zastihla nepřipravené. Bylo jaro, vůně jasmínu se mísila s hukotem elektrických autobusů a po nebi létala solární vznášedla jako hejna ptáků. Ameliah Ko právě zremixovala song „Chceš si zatančit" ve verzi od Susan Wong do stylu Kwasa-kwasa. Stříbřitý liják se spustil téměř bezhlesně. Déšť utlumil zvuk střelby, promáčel jakousi káru, která zrovna hořela o kus dál na téže ulici, a jednoho stařík bez domova, který právě kadil do popelnice, zastihl s šedivými kalhotami u kotníků a s rolí toaletního papíru v ruce, takže zaklel, i když jen tiše: na neomalenost deště už si zvykl.

To město se jmenovalo Tel Aviv. Na jihu, ohraničeném spletí zmlklých starých dálnic, čněla vysoko do atmosféry Centrální stanice. Střecha stanice se zdvíhala příliš vysoko, než aby ji bylo vidět. Sloužila stratosférickým plavidlům, která vzlétala a přistávala na její průmyslově vyhlazený povrch. Výtahy vystřelovaly jako kulky nahoru a dolů a hlučné tržiště u paty vesmírného přístavu se i ve žhavém středozemním slunci hemžilo prodavači, návštěvníky a místními obyvateli i obvyklou bandou kapsářů a zlodějů identity.

Z oběžné dráhy dolů do Centrální stanice, z Centrální stanice dolů na uliční úroveň a odtud z klimatizovaného meziprostoru ven do chudoby panující v okolí přístavu, kde zrovna stáli Mama Jonesová s chlapcem Krankim, drželi se za ruku a čekali.

Déšť je zaskočil. Vesmírný přístav, velká bílá velryba zdvíhající se z městského dna jako nějaká živá hora, kolem sebe stahoval oblačné formace, utvářel vlastní miniaturu povětrnostního systému. Jako na ostrovech v moři docházelo i na vesmírných přístavech k lokalizovaným

srážkám a oblačnosti a bujely na nich minifarmy, nalepené na obrovité konstrukce jako lišejník.

Déšť byl teplý, kapky mohutné. Chlapec napřáhl ruku a jednu z nich zachytil mezi prsty.

Mama Jonesová, rodačka z této země i tohoto mnohojmenného města, která přišla na svět svému nigerijskému otci a filipínské matce přímo v této čtvrti ještě v době, kdy silnice hlučely rámusem spalovacích motorů a centrální stanice nesloužila suborbitálním plavidlům, ale autobusům, dosud pamatovala války i chudobu i pocit nevítanosti v zemi, o kterou bojovali Arabové a Židé. Nyní se dívala na chlapce se silnou starostlivou pýchou. Kluk vyzařoval energii a manipuloval s atomy, až mu mezi prsty vznikla tenká, blyštivá membrána podobná mýdlové bublině, která se zformovala do podoby jakési ochranné skleněné koule, v níž uvázla jediná dešťová kapka. Vznášela se mu mezi prsty, dokonalá a zadržená v bezčasí.

Mama Jonesová čekala – byť trochu netrpělivě. Nedaleko odsud na ulici Neve Ša'anan, staré pěší zóně vedoucí až k boku vesmírného přístavu, provozovala bistro, kam se musela brzy vrátit.

„Nech ji letět," řekla trochu posmutněle. Kluk k ní obrátil tmavě modré oči, oči dokonalé modré barvy, která byla patentována několik dekád před tím, než si našla cestu do místních genových klinik, kde byla ripnuta, hacknuta a přeprodána chudině za zlomek ceny.

Jižní Tel Aviv měl prý lepší kliniky dokonce i než Čiba nebo Jünnan, ale Mama Jonesová o tom spíš pochybovala.

Lacinější – to snad.

„Přijde?" zeptal se kluk.

„Nevím," odpověděla Mama Jonesová. „Možná. Dnes možná přijde."

Kluk se k ní obrátil tváří a usmál se. Když se usmíval, vypadal hodně mladě. Propustil podivnou bublinu z ruky a ta se vznášela deštěm vzhůru, stoupala s jedinou kapkou zachycenou ve svém nitru k mrakům, v nichž se kapka zrodila.

Mama Jonesová si povzdychla a starostlivě se na chlapce podívala. *Kranki* nebylo vlastně přísně vzato jméno. Bylo to slovo z asteroidového pidžinu, který vznikl ze starých kontaktních jazyků jižního Tichomoří na planetě Zemi, odkud ho horníci a inženýři zanesli do vesmíru,

kam je posílaly malajské a čínské firmy jako lacinou pracovní sílu. *Kranki*, ze starého anglického *cranky*, mohlo znamenat buď nevrlý, nebo bláznivý, nebo…

Nebo trochu divný.

Někdo, kdo dělá něco, co ostatní nedělají.

Něco, co se v asteroidovém pidžinu nazývá *nakaimas*.

Černá magie.

Mama Jonesová si o Krankiho dělala starosti.

„Přijde? Není to on, tamhle?"

Přicházel k nim jakýsi muž, vysoký a se symbiontem za uchem. Pokožku měl zbarvenou tím typem opálení, jaké vzniká od strojů, a našlapoval nejistým krokem člověka neuvyklého gravitaci. Kluk ji zatahal za ruku. „Je to on?"

„Možná," odpověděla a pociťovala beznaděj jako pokaždé, když tento svůj malý rituál opakovali, jako každý pátek před příchodem šábesu, když do Tel Avivu dorazila poslední várka pasažérů z lunárního přístavu nebo z Tchung Jünu na Marsu nebo z Pásu nebo z jiných měst na Zemi, jako z Novějšího Dillí, Amsterdamu či São Paula. Stáli tu týden co týden, protože chlapcova matka mu předtím, než zemřela, pověděla, že jeho otec se jednou vrátí, že je bohatý a že pracuje daleko odsud, ve vesmíru, a jednoho dne že se vrátí, že se vrátí v pátek, aby nezmeškal šábes, a že se o ně postará.

A pak se předávkovala Krucifixací. Vystoupala k nebi na planoucím paprsku bílého světla a setkala se s Bohem, zatímco oni se jí tady snažili vypumpovat žaludek, ale už bylo pozdě, a Mama Jonesová se sice trochu zdráhavě, ale přece jen musela chlapce ujmout – protože nikdo jiný to udělat nemohl.

Židé žili v severním Tel Avivu ve svých mrakodrapech a Arabové v Jaffě na jihu znovu obsadili svou dávnou zemi u moře. A tady, v meziprostoru, pořád přebývali lidé pocházející ze země, kterou nazývali různě buď Palestinou, nebo Izraelem, jejichž předkové se sem přistěhovali jako pracovní síla ze všech koutů světa, z ostrovních Filipín, ze Súdánu, z Nigérie a z Thajska nebo z Číny, a jejichž děti i děti jejich dětí už se rodily zde a mluvily hebrejsky a arabsky a asteroidovým pidžinem, oním téměř univerzálním jazykem kosmu. Mama Jonesová se o chlapce starala,

protože nikoho jiného neměl a protože ve všech enklávách téhle země platilo stejné pravidlo. *Staráme se sami o sebe.*

Protože nikdo jiný to neudělá.

„To je on!“ Kluk ji táhl za ruku. Muž kráčel k nim. V jeho chůzi bylo cosi povědomého, což Mamu Jonesovou náhle znepokojilo. Že by měl kluk pravdu? Ale to je nemožné, vždyť se ani nenar–

„Kranki, přestaň!“ Kluk ji vlekl za ruku a utíkal k muži, který se při pohledu na ženu a dítě, jež se na něj vrhaly, polekaně zastavil. Kranki doběhl až k němu a s funěním vyhrkl: „Jste můj otec?“

„Kranki!“ vykřikla Mama Jonesová.

Muž ztuhl. Pak si podřepl, až se ocitl s chlapcem na jedné úrovni, a s vážným, soustředěným výrazem se na něj zadíval.

„Možné to je,“ řekl. „Tuhle modrou znám. Vzpomínám si, že jednu dobu byla populární. Hacknuli jsme otevřenou verzi z Armaniho patentovaného kódu...“ Poklepal si na symbionta za uchem – symbiont z Marsu, všimla si polekaně Mama Jonesová.

Na Marsu se našel život, ne však žádné dávné civilizace, o kterých se snilo v minulosti, ale mrtvý, mikroskopický život. Pak ale někdo přišel na způsob, jak zpětně zrekonstruovat genetický kód, a začal vyrábět rozšířené jednotky…

Mimozemské symbionty, kterým nikdo nerozuměl a jen málokdo jim rozumět chtěl.

Chlapec ztuhl, ale pak se usmál a z toho úsměvu sálala blaženost. Celý se rozzářil. „Dost!“ vykřikla Mama Jonesová. Zatřásla mužem, až málem ztratil rovnováhu. „Dost už! Co mu to provádíte?“

„Já...“ Muž zavrtěl hlavou. Poklepal na symbionta a chlapce přešla ztuhlost. Rozhlížel se zmateně kolem sebe, jako by najednou nevěděl, kde je. „Tys neměl rodiče,“ oznámil mu muž. „Vyrobili tě v laborce, přímo tady, spíchli tě z veřejně dostupných genomů a pár uzlin z černého trhu.“ Nadechl se. „*Nakaimas*,“ dodal a o krok ustoupil.

„Dost!“ vykřikla znovu Mama Jonesová s pocitem bezmoci. „On není –“

„Já vím.“ Muž znovu našel svůj klid. „Omlouvám se. Ten kluk dokáže komunikovat s mým symbiontem. Bez rozhraní. Asi jsem tehdy odvedl lepší práci, než jsem si myslel.“

Cosi v té tváři, v tom hlase... a Mama Jonesová najednou pocítila v hrudi tlak, ten dávný pocit, nyní tak zvláštní a znepokojivý. „Boris?“ zeptala se. „Boris Čchung?“

„Co?“ zvedl tvář a poprvé si ji pořádně prohlédl. Teď ho poznávala velmi jasně, drsné slovanské rysy a tmavé čínské oči, celou jeho bohatou asambláž, jen starší, pozměněnou prostorem a okolnostmi, ale pořád to byl on…

„Miriam?“

Tehdy se jmenovala Miriam Jonesová. Miriam po babičce. Chtěla se usmát. Nešlo to. „Jsem to já,“ řekla jen.

„Ale ty –“

„Já nikdy neodjela,“ řekla. „To ty.“

Kluk mezi nimi přejížděl pohledem. Z prvotního nadšení a následného zklamání se mu zkrabatila tvář. Nad hlavou se mu hromadila dešťovka extrahovaná ze vzduchu a utvářela zvlněnou vrstvu vody, skrze niž se světlo lámalo na maličké duhy.

„Musím jít,“ odtušila Miriam. Jménem Miriam ji už hodně dlouho nikdo neoslovil.

„Kam? Počkej –“ Boris Čchung vypadal najednou zmateně.

„Proč ses vrátil?“ zeptala se Miriam.

Pokrčil rameny. Marsovský symbiont, parazitická, živá věc sytící se ze svého hostitele, mu za uchem pulzoval. „Já...“

„Musím jít,“ opakovala Mama Jonesová, která kdysi dávno bývala Miriam Jonesovou. A tahle stará část jejího života, dlouho pohřbená, se v ní teď začínala probouzet a s ní i podivné a nepříjemné pocity. Popadla kluka za ruku a blýskavá tabule vody nad chlapcovou hlavou praskla a po obou jeho stranách padla k zemi, kde na chodníku utvořila dokonalý mokrý kruh.

Mama Jonesová se týden co týden podvolovala chlapcově mlčenlivé touze a brala ho ke kosmodromu, k blyštivé monstrozitě v srdci města, kde vyhlíželi a čekali. Chlapec věděl, že je z laboratoře, věděl, že ho nikdy nenosilo lůno ženy, že se narodil v laciných laboratořích, kde se barva odlupuje ze zdí a umělá lůna mívají často poruchy – i na nevyužité plody však existoval trh, jako ostatně na všechno.

Jenže jako všechny děti z laboratoří, ani on tomu nikdy *neuvěřil*. V jeho představách maminka skutečně šla do nebe, Krucifixace byla jejím klíčem k nebeské bráně, a jeho otec se vrátí přesně tak, jak mu to povídala, sestoupí z nebes Centrální stanice a přijde za ním, do čtvrti výhodně vklíněné mezi sever a jih, Židy a Araby, a najde ho a nabídne mu lásku.

Miriam znovu zatahala Krankiho za ruku a on ji následoval a vítr ho ovinul jako šála a ona věděla, na co chlapec myslí.

Příští týden už možná přijede.

„Počkej, Miriam!"

Boris Čchung, který kdysi býval krásný, když i ona byla krásná, tehdy za vlahých nocí onoho jara, kdy spolu uléhali na střeše starého domu, ve kterém bydlelo služebnictvo pracující u boháčů ze severu. Tehdy si pro sebe na té střeše postavili mezi solárními panely a ventilátory takové hnízdo, své malé zastrčené útočiště ze starých pohovek zakrytých markýzou z barveného kalika z Indie popsaného politickými slogany v jazyce, jemuž ani jeden nerozuměl. Lehávali tam, těšili se ze svých nahých těl, na střeše, na jaře, kdy vzduch hřál a voněl po šeřících a jasmínových keřích dole pod nimi, po pozdně kvetoucích jasmínech, které vydávaly vůni za nocí, ve svitu hvězd a reflektorů vesmírného přístavu.

Miriam nezastavila, ke svému bistru to měla jen kousek cesty, kluk kráčel s ní a ten muž, nyní už cizinec, který kdysi dávno, tak strašně dávno býval mladý a krásný a špital jí hebrejsky svou lásku, jen aby ji tu pak nechal samotnou…

Ten muž, kterého už neznala, ji následoval a jí divoce bušilo srdce, staré a biologické srdce, které si nikdy nenechala vyměnit. Pochodovala dál, míjela stánky s ovocem a zeleninou, genové kliniky, uploadovací centra s výprodejem snů z druhé ruky, obuvnické obchody (protože boty budou lidi potřebovat vždycky), veřejnou kliniku, súdánskou restauraci a spousty popelnic, až konečně dorazila k Bistru Mamy Jonesové, maličkému podniku, sotva víc než díře ve zdi natěsnané mezi čalounictví a pobočku Církve robotů, neboť opravit staré pohovky a křesla budou lidé také potřebovat vždycky, stejně jako budou vždycky potřebovat nějakou víru, jakoukoli.

A pití taky, napadlo Miriam Jonesovou, když vcházela do svého podniku s příjemně tlumeným osvětlením a s dřevěnými stolky přikrytými ubrusy, kde by bylo možné sledovat výběr programů z nejbližšího komunikačního uzlu, kdyby se přijímač už před nějakou dobou nezasekl na jediném jihosúdánském kanálu, který vysílal mix mší svatých, předpovědí počasí, jež se nikdy neměnily, dabovaných repríz nekonečného marťanského seriálu *Řetězce stvoření* a jinak nic.

Bar nabízel točené palestinské pivo Tajba a izraelské Makabí, ruskou vodku z lokální produkce, výběr nealkoholických nápojů a lahvových ležáků, vodní dýmky a hrací desky na vrhcáby – příjemný malý podnik, který nevydělával moc, ale na nájem, jídlo a péči o kluka to stačilo a Mama Jonesová na něj byla pyšná. Byl to totiž *její* podnik.

Uvnitř seděla jen hrstka štamgastů, dva dělníci z kosmického přístavu, kteří měli po směně a teď kouřili dýmku, pili pivo a přátelsky klábosili, ve vaničce plné vody se šplouchala chapadlová smažka, která popíjela arak, a ještě tu byla Isobel, dcera Ireny Čouové, Miriaminy kamarádky. Isobel seděla u mátového čaje a tvářila se zamyšleně. Miriam dívku lehce pohladila po rameni, ale ta se ani nepohnula. Byla ponořená hluboko do virtuality, přesněji do Rozmluvy.

Miriam přešla za bar. Všude kolem se zdvíhal a hučel a volal nekonečný provoz Rozmluvy, ale ona drtivou většinu hlomozu z vědomí odstiňovala.

„Kranki," řekla Mama Jonesová, „měl by sis jít nahoru udělat úkoly do školy."

„Už je mám hotový," odpověděl chlapec. Upřel pozornost na nejbližší dýmku, zachytil do dlaní modrý kouř a proměnil ho v hladkou kouli. Mama Jonesová, která se tady za pultem cítila mnohem jistěji, jako královna svého panství, uslyšela kroky, uviděla mihnout se stín a pak vstoupila vysoká, štíhlá postava muže, jehož dříve znala, postava Borise Čchunga, která se v příliš nízkých futrech musela sklonit.

„Miriam, můžeme si promluvit?"

„Co si dáš?"

Ukázala na poličky za sebou. Zorničky Borise Čchunga se rozšířily a Mamě Jonesové z toho přeběhl mráz po zádech. Bezhlesně komunikoval s marťanským symbiontem.

„No?“ Její tón zazněl ostřeji, než zamýšlela.

Boris rozšířil oči ještě víc. Vypadal polekaně. „Arak,“ řekl a najednou se usmál a ten úsměv mu proměnil tvář, náhle vypadal mladší, vypadal –

Lidštější, usoudila.

Přikývla, sundala lahev z police a nalila mu sklenici v téhle zemi tolik milovaného anýzového nápoje, přihodila led a nesla ho ke stolku spolu s chlazenou vodou – když se vlila do araku, nápoj změnil barvu, čirá tekutina zkalněla a zbělela jako mléko.

„Posaď se taky.“

Chvilku tam stála se zkříženýma rukama, ale pak se dala obměkčit. Posadila se a on se po chvilce zaváhání posadil také.

„Takže?“ začala.

„Jak se máš?“ zeptal se.

„Dobře.“

„Víš, že jsem tehdy musel odjet. Tady už nebyla práce, budoucnost –“

„Já jsem tu byla.“

„Jo.“

Její pohled zjemněl. Rozuměla mu, samozřejmě. A nemohla mu ani nic vyčítat. Povzbuzovala ho tehdy, aby jel, a jakmile odjel, už jim nezbylo než žít dál, a když se to vezme kolem a kolem, ona života, který vedla, nelitovala.

„Tohle tady patří tobě?“

„Platím nájem, účty. Starám se o kluka.“

„On je...“

Pokrčila rameny. „Z laboratoří,“ dokončila. „Klidně by mohl být jedním z těch tvých, jak jsi říkal.“

„Bylo jich tolik...“ Odmlčel se. „Spíchnutých z jakéhokoli nepatentovaného genetického kódu, co se nám dostal do rukou. Jsou všechny ty děti jako on?“

Miriam zavrtěla hlavou. „Nevím… těžko mít o všech těch dětech přehled. Navíc ani nezůstávají dětmi. Ne navěky.“ Zavolala na chlapce. „Kranki, přineseš mi kafe, prosím tě?“

Kluk se otočil, oba si je změřil svým vážným pohledem a v rukou dál držel kouřovou kouli. Vyhodil ji do vzduchu, koule obnovila své obvyklé vlastnosti a rozptýlila se. „Ááá...“ vydechl kluk.

„*Hned*, Kranki," dodala Miriam. „Díky."

Kluk odešel za bar a Miriam se otočila zpátky na Borise.

„Kdes celou tu dobu byl?" zeptala se.

Pokrčil rameny. „Nějaký čas jsem strávil na Ceresu v Pásu, pracoval jsem tam pro jednu malajskou společnost." Usmál se. „Už žádné děti. Jen… opravy lidí. Pak jsem tři roky dělal v Tchung Jünu, opatřil si tohle –" Ukázal na pulzující hroudu biohmoty za uchem.

Miriam se zvědavě zeptala: „Bolelo to?"

„Roste to s tebou," odpověděl Boris. „Vpíchne… se to tam jako semínko, usadí se ti to pod kůží a pak to začne růst. Někdy… je to nepříjemné. Ne fyzicky, ale když začíná komunikace, když to začíná vytvářet síť."

Miriam přišla ta věc na pohled zvláštní. „Můžu si sáhnout?" zeptala se a sama sebe tím překvapila. Boris se zatvářil hodně nejistě. Vždycky se tak tváříval, napadlo ji, a tělem jí projel ostrý šíp pýchy a něhy, který ji vylekal.

„Jasně," odpověděl. „Klidně."

Natáhla ruku a špičkou prstu se té věci nesměle dotkla. Na omak působila jako kůže, napadlo ji překvapeně. Snad jen o trochu tepleji. Zatlačila, jako by sahala na vřed. Odtáhla ruku.

Kranki přinesl nápoj – v konvičce s dlouhým držadlem byla káva uvařená s kardamomem a skořicí. Miriam si nalila do drobného porcelánového šálku a chytila ho do prstů. Kranki řekl: „Já to slyším."

„Slyšíš co?"

„To," odpověděl tvrdošíjně a ukazoval na symbionta.

„A copak to říká?" prohodila Miriam, když si dala doušek kávy. Všimla si, že Boris kluka napjatě sleduje.

„Je to zmatené," odpověděl Kranki.

„Jak to?"

„Cítí to z hostitele něco divného. Hodně silnou emoci nebo směsici emocí. Lásku a chtíč a lítost a naději v jednom chumlu… nic takového to ještě nezažilo."

„Kranki!"

Miriam skryla překvapené zasmání, zatímco Boris se celý zrudlý odtáhl.